

Matthew
Costello

Neil
Richards

VRAŽDY V CHERRINGHAMU

Tělo
v jezeře

KIO KAN

edice
KLO KAN

Copyright © 2014 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © Jan Mrlík, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
CHERRINGHAM: THE BODY IN THE LAKE
vydaného v roce 2014 nakladatelstvím Bastei Lübbe AG
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-107-5

Hlavní postavy

Jack Brennan je bývalý detektiv z newyorského oddělení vražd, kterému před nějakou dobou zemřela manželka. Odešel do výslužby a netoužil po ničem než po klidu a míru. Doufal, že obojí najde v poklidném anglickém městečku Cherringham. Zvolil si život na obytné lodi, s níž kotvil u břehu Temže kousek od městečka a těšil se ze samoty. Brzy však zjistil, že mu přece jen něco chybí – výzva v podobě řešení zločinů. A Cherringham mu kupodivu dokázal něco nabídnout i v tomto ohledu.

Sarah Edwardsová je webová designérka, která žila s manželem a dvěma dětmi v Londýně. Před časem však muž utekl se svou sexy americkou šéfkou a Sarah se rozpadl celý život. S dětmi se odstěhovala zpátky do zastrčeného Cherringhamu, odkud před lety odešla. Jenže maloměstská atmosféra ji začala znovu ničit – nikdy se tam nic nedělo. To si aspoň myslela do chvíle, kdy jí do života vstoupil Jack a všechno změnil, k lepšímu i k horšímu.

1.

Pozorní hostitelé

Sarah odbočila z hlavní silnice a zastavila před vratnicí u brány sídla Repton Hall. Prohlížela si dvojici kamenných sloupů, do nichž byla usazena vysoká brána z tepaného železa. Na vrcholku každého sloupu se vypíнал bronzový jelen. Vstup do sídla byl zavřený. Chvíli seděla v autě a čekala, načež se rozhodla, že vystoupí z vozu a...

... a co? Zazvoní na zvonek? Mají takovéhle nemovitosti vůbec u brány nějaký zvonek?

V té chvíli se však brána jako kouzlem otevřela.

Prohlédla si hladce omítnuté zdi táhnoucí se na obě strany od brány. Pod jedním z jelenů zahlédla diskrétně instalovanou bezpečnostní kameru. Domyslela si, že někde uvnitř sídla sedí člověk z ostrahy a pozoruje ji na monitoru.

Ojetý vůz RAV4, který jí sloužil už léta, očividně uspěl ve vizuální kontrole – teď chápala, proč po ní sekretářka Simona Reptona chtěla poznávací značku auta.

Když projížděla bránou a mýjela vkusnou železnou tabuli s nápisem „Repton Hall – venkovské sídlo a konferenční centrum“, vzpomněla si, jak ještě před několika roky kolovaly pověsti, že rodina Reptonů i s jejich sídlem a vším ostatním směřuje k bankrotu.

Tohle představovalo vskutku radikální obrat.

Už od pohledu bylo zřejmé, že na příjezdovou cestu byl nedávno položen nový povrch. Jak po ní ujížděla k impozantnímu zámečku v georgiánském stylu, který v odpoledním slunci jenom zářil, jasně viděla, že i na úpravu zahrad kolem sídla musely padnout velké peníze.

Stromy byly sestříhané do elegantních tvarů a prořezané, zvlněný trávník posekaný, ploty čerstvě natřené. Po jedné straně zámečku se třeptilo věhlasné reptonské jezero.

Když tu byla naposled, což bylo přede dvěma lety u příležitosti poněkud tristní zemědělské výstavy, voda v jezeře se zelenala sinicemi. Teď byla křišťálově čistá a na zkulitovaném malém ostrůvku uprostřed se jako ukázka georgiánské pošetilosti hrdě tyčil klasický chrám.

Sarah se pouсмála. Za takovýto zázračný obrat věci museli být svým dílem odpovědní i ona a Jack. Před nějakou dobou objasnili záhadu ztraceného artefaktu z římské doby, který se našel na pozemcích Reptonů – úspěšně vyřešený případ prý vynesl obávané lady Reptonové částku blížící se půl milionu, tak se to aspoň povídalo.

Když míjela boční křídlo domu a mířila k parkovišti „pro účastníky konferencí“, odhadovala, že Reptonové museli někde sehnat ještě nejméně další milion, aby dokázali něco takového.

Za elegantním zámečkem totiž vyrostla přístavba s hrázděnou konstrukcí navržená v úhledných strohých liniích, které ukazovaly na práci drahého architekta.

Tohle bylo konferenční centrum, a právě zde za několik hodin předvede své malé představení...

Parkoviště bylo bezmála zaplněné, ale našla volné místo, vzala si notebook MacAir, zamkla auto a zamířila k bočnímu vchodu do centra.

„Ahoj, bezvadné načasování,“ ozval se hlas za jejími zády.

Otočila se. Zpoza rohu hlavní budovy přicházel sám Simon Repton. Štíhlý, opálený, v uhlově černém obleku šitém na míru. Ze Simona vyzařovaly peníze, sebedůvěra, šarm a úspěšnost.

Alespoň on si to nepochybně myslí, říkala si Sarah.

Slizký Simouš – takovou přezdívku měla pro tohoto muže její asistentka Grace a Sarah zažila těžkou chvíli, když se musela přemáhat, aby mu potupnou přezdívku neřekla rovnou do očí.

„Ahoj, Simone,“ zavrkala místo toho. „To je příjemné, že tě zase vidím.“

Simon k ní přistoupil a políbil ji na obě tváře, přičemž políbení protáhl poněkud déle, než bylo nutné.

„Zatím jsme pořád ještě u šampaňa, takže máš spoustu času, aby ses mohla připravit.“

„Všechno v pořádku?“

„*Absolument parfait!*“ prohlásil s falešně galským pokrčením ramen a klukovská ofina mu přitom sklouzla do čela. „Naši hosté si užívají *tres bonne temps!*“

„To je skvělé, že mluvíš francouzsky,“ pochválila ho Sarah, protože si domyslela, že by bylo vhodné ukázkou jeho jazykových schopností ocenit.

„To je jedna z výhod příšerně drahého vzdělání, Sarah,“ odpověděl. „Nicméně abych byl spravedlivý, věřím, že vážená delegace zastupující občany žijící v Saint Martin sur Mer umí anglicky líp než většina našeho služebnictva.“

„To je dobré, protože prezentace bude celá v angličtině – a něco z toho i v cherringhamské angličtině.“

„Nepochybuji, že po tvém výkladu jim bude všechno nad slunce jasnější, kočko.“

Slizký Simouš jako vyšitý.

„Navíc si z toho vůbec nedělám těžkou hlavu,“ pokračoval. „Bylo mi řečeno, že máme víceméně všechno v kapse. Tvoje ukázka powerpointové prezentace bude spíš jen paráda navíc.“

„To je skvělé,“ pravila Sarah, a přitom pomyslela na hodiny a hodiny, kdy s Grace otročily na přípravě prezentace, a doufala, že výsledek jejich práce má větší hodnotu než jen nějaká *ozdůbka*.

„Ale bez ní bychom se pochopitelně neobešli,“ dodal Simon spěšně, protože si jistě všiml výrazu zklamání, který se Sarah objevil ve tváři. „Vždyť je to koneckonců hlavní oficiální důvod, proč sem za námi vůbec přiletěli!“

Na Sarah udělalo dojem, jak rychle se vzpamatoval.

„Takže co kdybych ti ukázal mediální salonek, aby ses mohla připojit k Wi-Fi a vůbec se přichystat?“

Objal ji jednou paží kolem ramen a vedl ji směrem ke vchodu do nového pavilonu. Odtáhla se od něho natolik, že mu nevíтанá ruka chvilku zůstala viset ve vzduchu, než ji spustil k boku.

„Mimochodem, řekl bych, že se ti tohle zatraceně hypermoderní zařízení bude zamlouvat,“ dodal. „Babička do toho narvala majlant!“

Vešli do budovy a Sarah si všimla dlouhé chodby, která vedla k původnímu objektu sídla. Průchod byl dokonale upravený, měl podlahu z cedrového dřeva, jemně vybarvené dřevěné táflování a na zdech textilní tapety. Po jedné stěně chodby se táhla řádka olejomalb s přísně se tvářícími portréty Reptonů z minulých generací. Na protilehlé stěně visely záramované černobílé fotografie zachycující

vyrovnané voje služebnictva stojícího v pozoru na schodišti před vchodem do zámku.

„Rodinná tradice,“ ozval se Simon, když se Sarah naklonila k jedné fotografii blíž, aby si ji prohlédla podrobněji. „Posledních snad sto let každý rok na Štěpána vděčné služebnictvo z našeho sídla strčí do kapsy prémie a seřadí se na schodech, aby se všichni vyfotografovali.“

„To musí být pěkná sbírka,“ řekla Sarah.

„Je to v tátově archivu,“ přikývl Simon. „Já jsem to všechno digitalizoval. Amíci to zbožňují.“

Potom jí poklepal na rameno a navigoval ji na druhou stranu, kde se nacházel „mediální salonek“.

„Je tady spousta všelijakých zákoutí, kde můžou hosté procvičovat mozky a promýšlet nové nápady,“ vykládal po cestě a ukazoval místnosti po jedné straně chodby. Ve všech zahlédla pohovky s polštáři a nízké stolky. „Tudy bychom se dostali do odpočinkové zóny.“

„Působí to opravdu úžasně,“ pochválila prostory Sarah.

„To jistě, že? Bazén a tělocvična ještě nejsou v provozu, ale horké koupele ve vířivce, parní lázeň a sauna už jsou komplet a jedou naplno. Doufám, že se k nám po večeri přidáš a užiješ si trochu zábavy, ano?“

„Ach, hmm,“ vyhrkla, „víš, jak to je – pracující osamělá matka musí být vždycky do půlnoci doma.“

Simon se zatvářil zklamaně.

„Konec legrace, co?“ zafuněl. „To je škoda. Doufal jsem, že bys mohla zůstat přes noc. Ale i tak...“

Jen sni dál, pomyslela si.

Zastavil se před jedněmi dveřmi a otevřel je. Vedly do nevelkého přednáškového sálu se sedadly jako v kině, promítacím plátnem a pódiem pro přednášejícího.

„Tak, tohle je mediální kabinet. Však si to tady všechno prohlédneš – já přivedu celou tu tlupu asi tak za hodinku.“

Pak se otočil a Sarah se za ním dívala, jak spěšně odchází – jako by si naráz uvědomil, že někde jinde ho čeká lepší zábava.

„Pac a pusu,“ sykla pro sebe, když vyšel na chodbu.

Dveře se zhouply na pantech, zaklaply se a Sarah se rozhlédla kolem sebe.

Tohle by mohlo být privátní kino někde ve West Endu, pomyslela si. Vzala notebook a položila ho na stůl v čele sálku.

Doufejme, že se jim bude líbit, co jsem si pro ně přichystala...

Sarah přeházela po pódiu v čele konferenčního sálku a věřila, že při tom působí dostatečně sebevědomě. Překlikla na další snímek připraveného materiálu, který se promítal na plátno za jejími zády.

Tyhle přednášky podporované powerpointovými prezentacemi nepatřily zrovna mezi její silné stránky, ale zdálo se, že to zatím jde dobře. Všichni přítomní ji pozorně sledovali, a navzdory nemalému množství šampaňského, které už stačili vypít, se zdáli být plně soustředění na to, co říká.

„Takže my tady v Cherringhamu doufáme, že i podle vašeho mínění je navrhovaný projekt jednoznačně prospěšný, a nejen z ekonomického hlediska. Má vysokou společenskou hodnotu a nemalý kulturní význam. Naše dvě obce – Saint Martin a Cherringham – jsou si v mnohém podobné. Vy i my jsme hrdí na naši bohatou historii a současně věříme v dlouhou úspěšnou budoucnost. Chceme působit přátelsky, vstřícně, pohostinně. Copak

by se mohli najít dva vhodnější kandidáti na partnerství?“

I ve zšeřelém sále Sarah dobře viděla usmívající se obličej a příkyvující hlavy.

Byla si jistá, že nejde jenom o důsledek bohaté nabídky předkrmů a bublinek, kterými hosty během poslední hodiny zásobovala armáda Simonových sloužících.

„A nakonec – já osobně pevně doufám, že se tohle jednání úspěšně završí, a totéž chtěly vyjádřit i cherringhamské děti.“

Ustoupila na jednu stranu pódia a spustila závěrečné video. Pak si teprve s úlevou vydechla.

Na plátně žáčci z cherringhamské základní školy zpívali jako o život poněkud rozverný „otevřený dopis“ starostovi obce Saint Martinu a jeho zástupkyni, a vyzývali je, aby podepsali dohodu „už kvůli dětem“ a udělali to „co nejdřív“.

Rozhlížela se po lidech usazených v sálku. Spoustu těch tváří znala, šlo vesměs o významné veřejně činné občany Cherringhamu. Byl tu přítomen Tony Standish, její dávný přítel a právní zástupce celé jejich rodiny, také Cecil Cauldwell, místní realitní makléř. Vedle něho seděl Harry Howden, seriózní majitel firmy Howdens Holdings, jednoho z největších potravinářských podniků v celé zdejší oblasti. Nechyběla tu ani June Rigbyová, předsedkyně cherringhamské městské rady, a místopředseda rady Lee Jones. Podle podoby znala ještě několik dalších přítomných z městečka, i když k nim nedokázala přiřadit jména.

Všichni se tu sešli na víkend plný vína a dobrého jídla, aby přesvědčili poněkud vrtkavou francouzskou delegaci, že by se konečně měla rozhoupat k uzavření partnerské dohody, na které už se pracovalo déle než rok.

Podle předpokladů by se obě obce měly spojit v „bratrském“ svazku.

Podívala se i na návštěvníky z Francie, starostu a místostarostku obce Saint Martin sur Mer. Laurent Bourdin byl chlap býčí postavy, ale poněkud předčasně zestárlý, což Sarah připisovala celoživotní zálibě v brandy a gauloiskách.

Vedle něho Marie Duvalová – drobná, elegantní, poněkud odtažitá, ale krásná.

Oba se usmívali. Dobré znamení? Snad. Podle všeho byli ti dva pro cherringhamské vyjednavče opravdu tvrdý oříšek...

Sarah doufala, že její příspěvek by je mohl přece jen postrčit k tomu, aby se konečně nechali přemluvit k podpisu té smlouvy.

S posledním akordem pěveckého vystoupení cherringhamských školáků se v sálku rozsvítilo. Sarah až zatrnulo, když viděla, jak přítomní vstávají, smějí se a tleskají.

Přicházel k ní Simon a také tleskal.

„Dámy a pánové, Madame et Monsieur *le maire* – naše drahá Sarah Edwardsová vám zprostředkovala skutečně lidské důvody, které nás všechny vedou k naději, že během víkendu vyjádříte souhlas s naší historickou a perspektivní nabídkou k uzavření partnerství mezi našimi obcemi.“

Dobrosrdečný aplaus pokračoval.

„Teď prosím, kdybyste se odebrali do sálu královny Anny – bude se podávat večeře!“

Sarah čekala, zatímco Simon navigoval hosty ven z místnosti. Ve dveřích se ještě obrátil a řekl: „Byla jsi naprosto skvělá, Sarah – ani jediná falešná notička! Úžasné.“

„Díky, Simone.“

„Tak se do toho pustíme – necháme je trochu se přiopít, vrazíme Frantíkům pero do ruky a donutíme je konečně tu dohodu podepsat!“

Sarah mu nemohla upřít, že se do téhle akce pustil opravdu s nadšením. Ať už to dělal sám kvůli sobě, kvůli celému rodu Reptonových, nebo kvůli vesnici – nepochybně se do té věci vložil naplno.

2.

Srdečná dohoda

„Odejít z EU? Ani nápad, Laurente! V Unii se dá pořád ještě vydělat pár babek, no nemám pravdu, Harry?“

Lee Jones, místopředseda městské rady v Cherringhamu a majitel místní prodejny s luxusními terénními vozy, se usmál na Harryho Howdena a potom se otočil k Sarah, která seděla vedle něho, a zamrkal.

„Harry si nedá pokoj, dokud nebude v každém mrazáku v celé Evropě třčet aspoň jedna jeho krůta,“ dodal ještě Lee.

U protější strany jídelního stolu seděl Laurent Bourdin, který v té chvíli pozvedl sklenici směrem k Leemu. „No, pokud je nebudu muset jíst, messieurs...“

„V tom s vámi musím souhlasit, monsieur Bourdine,“ přidal se Tony, který seděl o kousek dál. „Nemyslím tím nic zlého, Harry, vždyť mě znáš.“

„To je v pořádku,“ pokrčil Harry Howden rameny a také pozvedl sklenku. Usmíval se u toho, ale Sarah přišlo, že je to hodně unavený úsměv. „Nevidím ale problém v tom, že by se našim přátelům v Saint Martinu mohla exportovat troška moderního potravinářského know-how...“

„To bychom jistě uvítali,“ souhlasila Marie Duvalová.